

**Натисніть тут, щоб
купити книгу на сайті
або замовляйте за телефоном:
(0352) 51-97-97, (067) 350-18-70,
(066) 727-17-62**

У КРАЇНІ ГНОМІВ

Поглянь! Що це там видніється на березі? Серед зеленої трави лежить щось червоне. Бачиш?

— Та це ж Білка! Вона промокла від хвоста до самісіньких вух. Напевно, потонула, сердешна!

Такими тихими голосами могли б перемовлятися між собою берези на легенькому вітрі або колосся в полі. А хто іще? Та звісно ж, гноми!

Вони побачили нещасну Білку, підбігли до неї і перевернули її білим черевцем догори. Один із гномів приклав вухо до Білчиного серця, прислухався і радісно всміхнувся:

— Вона жива!

— Але бідолашна тонула і добряче наковталася води. Зробімо їй штучне дихання,— запропонував інший гном.

Гноми чаклували над Білкою доти, аж доки вона розплющила очі й здивовано витріщилася на своїх рятівників.

— Гіп-гіп, ура! — закричали вони.

Вона спробувала щось сказати, але не змогла. Замість слів було чути лише «хлюп-хлюп!».

— А може, вона німа,— висловив здогад один із гномів.

Білка струснула головою й присіла, розправляючи свого пухнастого хвоста.

— Я німа?! — вигукнула вона.— Я дуже навіть люблю поговорити! А ось таких — бородатих та ще й у червоних ковпаках — уперше бачу.

— Ми гноми,— пояснив один із рятівників.

— А я гадала, гноми тільки в казках бувають! — здивувалася Білка.

І вона почала розповідати, як у лісі розбурхалась повінь, як лісові мешканці намагалися врятуватись... Але налетів сильний вітер, плоти і човни порозкидало в різні боки... її човен перекинувся, і вона ледве-ледве вибралась на землю... І не знає, що сталося з її друзями.

— Врятуйте їх, добрі гноми, як ви врятували мене,— заплакала Білка.

— Ми знайдемо твоїх друзів,— пообіцяли гноми.

Вони вивели із затону чималий човен, посадили в нього Білку, самі взялися за весла й вирушили на пошуки.

Човен довго плив уздовж берега, аж поки пристав до столітньої ялини, у широкому гіллі якої застрягли і шкаралупа від горіха, і консервні бляшанки, і плоти, і кораблик із паперу, і колишне гніздо

Дрозда, й інші коробки з ящиками. І дивуватися тут не було чому: повінь відступила, вода спала, а лісові мешканці зі своїми суднами як заплуталися у гіллі, наче в сітях, так і лишилися в них, перегукуючись між собою. Всіх цікавило одне питання: як урятуватися від нової біди?

— Тримайте мотузку і спускайтеся по одному в човен! — крикнули гноми.

— А ви хто такі будете? — спитав Гризун-Моряк. — У які краї нас занесло?

— Спускайтеся, — сказала Білка. — Це гноми, мої рятівники, вони врятують і вас.

Після цих слів мандрівники почали спускатися. А жабенята просто пірнули у воду і першими всілися у човен.

— Хто із вас загубив капелюха? — запитав один із гномів.

— Та це ж капелюх Ворона! — збентежено промовив Гризун-Моряк. — Вороне, любий, якщо ти не потонув, відгукнися!

— Відгукнися, Вороне! — в один голос закричали лісові мешканці. Але ніхто не відповів.

І тоді мудра Черепаха висловила свій здогад:

— Не хвилюйтеся. Ворон потемки загубив капелюха й тепер ховається. Йому не хочеться показувати своєї лисини.

Пролунав дружний сміх. І лише Байбак спокійно хропів. Він бачив уві сні себе з рятувальним поясом, і ніякі біди були йому не страшні.

Тим часом підпливли ще три човни. У них сиділи інші гноми, схожі один на одного.

Дорога була недовга. І коли караван човнів причалив до берега, Гризун-Моряк підвівся й урочисто промовив:

— Друзі, чимало років мене кидало по морях і океанах, тож дозвольте старому морському вовкові першому ступити на незвідану землю!

Гризун-Моряк стрибнув на берег. Слідом за ним спустилася й решта.

Вони вмить залізли в кошик і приготувалися до польоту.

— Увага! — оголосив гном.— Віддати кінці! — І з усього розмаху перерубав канат, який досі утримував кулю.

Повітряне чудо повільно злетіло в небо.

— Ми летимо! Ми летимо! Ми щасливі! — закричали мандрівники. Довкола кулі пурхали дрозди і синиці, а із землі махали навздогін мандрівникам радісні друзі. Щоправда, Ворон знову був невдоволений.

— Куля не кр-рила! — бурчав він.— Пр-роти вітр-ру не повернеш!

А у відважних повітроплавців дух захоплювало, коли вони дивилися на землю через край кошика. І ліс, і річку, і пагорби, і селище гномів було видно як на долоні!

— Куди ж нас несе? — запитав Кріт.— У Азію чи в Африку?

Та через півгодини польоту повітряна куля почала втрачати висоту. Ондатра викинула на землю мішки з піском. На деякий час це допомогло, і куля припинила знижуватися, але невдовзі зморщилася, обважніла й стрімко помчала до землі.

— Ми падаємо чи летимо? — стурбовано запитав Кріт.

— Допоможіть! Рятуйте! — кричали мандрівники.

Тієї ж миті пролунав сильний удар і почувся тріск зламаного кошика.

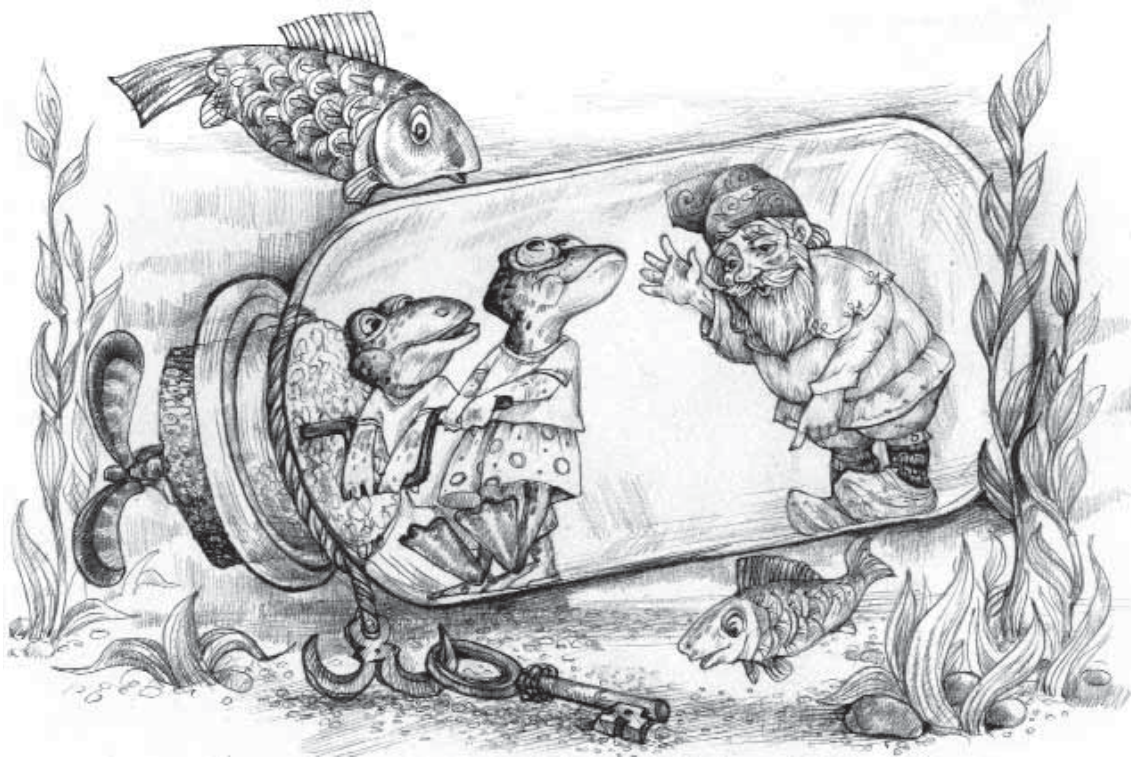
— Бідолашна моя голівонька! — заголосило Жабеня.

— Я не можу розігнутися! — застогнала Землерийка.

І лише Кріт, що застряг у кошику, ні на що не скаржився, а тільки повторював:

— Даруйте, ми в Азії чи в Африці? Я питаю: в Азії чи в Африці?

Все добре, що добре закінчується. Усі знову були на землі.

ЗОЛОТИЙ КЛЮЧ

На горищі будинку Вченого гнома зберігалися запилюжені скрині та скриньки. Вони стояли там з давніх-давен, і невідомо було: чиї це речі і звідки взялися? На всіх скринях та скриньках висіли важкі замки.

Якось Вчений гном вирішив навести на горищі порядок. Він витер кураву, заходився підмітати підлогу й раптом знайшов у темному закутку важку в'язку ключів. Відімкнув одну із скринь. У ній виявився старовинний рукопис із корисними порадами на всі випадки життя. Відімкнув іншу — і знайшов у ній товстенну книжку під назвою «Велика історія гномів». У одній із скриньок лежали аркуші пергаментного паперу, на яких дрібнісіньким почерком було записано перелік усіх лісових дерев, трав, квітів, грибів та ягід.

Ключа не знайшлося тільки від останньої скрині. Замок на ній потемнів від часу, але не заіржавів і зсередини сяяв дивним блиском. Гном підніс ліхтар ближче, придивився й збагнув, що замок був із золота. «Отже, і ключ має бути золотим! — подумав він.— Тільки куди він запропастився, цей ключ?»

— Я можу пр-росто відімкнути цей замок викр-руткою! — запропонував Ворон.

— Ні, ні! — заперечив Вчений гном.— Краще всі разом знайдімо ключ.

Поки шукали ключа, прибїгла одна з Мишок:

— Наша Видра занедужала. Вона вся аж горить і тремтить! Тільки ви і гном Лікар можете допомогти!

Хвора лежала в ліжку і важко дихала. Учора Видра надто довго плавала в озері й сильно застудилася. Час від часу вона впадала у забуття та бурмотіла:

— Золотий... Увесь золотий... Крізь воду світиться...

— Справжнє марення,— поставив свій діагноз гном Лікар.

— На дні... Аж на глибині... Лежить золотий...— повторювала Видра.

— На дні озера лежить золотий ключ! — здогадався Вчений гном.

Мишку залишили доглядати за хворою, а всі інші вирушили на озеро.

Жабеня й Дрізд пірнули на дно. Вони знайшли ключ, але підняти його не змогли — надто важкий виявився.

Тоді гном Майстер разом з Бобром швидко спорудили з однієї скляної банки підводний човен, із іншої — батискаф для підводної розвідки. Спершу опустили батискаф із гномом-сигнальником. Дно висвітилося, і ключ стало добре видно.

Все сталося так, як було задумано. Гном Майстер показав сигнальнику великий палець, що означало відразу дві речі: по-перше, все йде чудово; по-друге, спливаємо! У свою чергу сигнальник показав пальцем на величезних рибин, що почали стурбовано снувати навколо батискафа та підводного човна. Так і дивись — перекусять мотузки!

Тоді Жабенята щосили розкрутили гвинт човна на всю потужність, і підводники разом із ключем благополучно спливи на поверхню озера!